

obalu otoka Paga, i uz sjevernu obalu dalmatinskoga kopna. Znati naime, odakle će se pojaviti neprijatelj, moći ga spokojno čekati u najsigurnijoj zasjedi, moći isploviti nenadano svaki čas i prisiliti ga izmorena na bitku, pa ostaviti sve te prednosti i povući se ili usredotočiti svoje brodovlje daleko na jugo-istoku, gdje manjka za ratno brodovlje svaka čestita baza, to bi bio — reče mi jedan cijenjeni stručnjak nekadašnje ratne mornarice — propust, koji bi odao pomanjkanje svakoga pojma o strategiji na moru, a ne bi se mogao složiti ni sa zdravim razumom.

Bitka dakle kod Mikulina Rta morala se je razviti evo ovako: Noćno signaliziranje¹⁾ s kvarnerskih otoka bez sumnje je obavješćivalo Hrvate o kretanju Candianova brodovlja. Ranim jutrom 18. rujna 887. Mlečani su ostavili zadnje svoje noćište pod otokom Mulatom (Melada), koji im je bio za to najzgodniji, (ali nije isključeno, da su noćivali u zaklonici i kojega drugog bližeg našeg otoka), te su krenuli istočno jugo-istočnim smjerom, da dospiju čim prije u Zadarski kanal. Istodobno je i hrvatsko brodovlje izvuklo sidra u spomenutim svojim uvalama otoka Paga i dalmatinske obale, te je zaplovilo, držeći se u blizini te obale, a imajući na oku Mlečane, koji su se primicali sve to više. U zgodan čas Hrvati su se otisnuli podalje od obale i pokazali neprijatelju nekoliko brodova, dok je glavna eskadra naumice zaostala. Mlečani

¹⁾ Vatrana. Ovako su pouzdanici Uskoka dojavljivali sve do Senja kretanje Mlečana čak u srednjem Jadranu u XVI. i u XVII. stoljeću.